

[Bertel Dahlgaard.]

skabe Grundlag for en ny Inflation. Naar man ser dette Ændringsforslag, maa man i Virkeligheden sige, at det er humoristisk, at den ærede Ordfører for Kommunerne (Aksel Larsen) samtidig optræder som Kronens Ridder her.

Det glæder mig, at Socialdemokratiet dog ikke har tiltraadt dette kommunistiske Forslag, og at Socialdemokratiet endelig har forladt den Tanke, man i Fjor tog til Orde for, at en Del af de opsugede Penge skulde gaa til Dækning af visse af Statens Udgifter. Jeg forstaaer godt, at det ærede Socialdemokrati blankt har maattet opgive denne Tanke, som jeg ogsaa i Fjor vendte mig imod, for hvis Socialdemokratiet ikke opgav denne Tanke, vilde det jo ikke her kunne sige, at det er nødvendigt at opsuge 500 Mill. Kr. mere, saadan som man nu foreslaar det.

Efter de udførlige Redegørelser, der er givet med Henblik paa Ændringsforslagene, er der i øvrigt ingen Grund for mig til at gaa ind paa Enkeltheder, men jeg vil gerne fremsætte et Par principielle Betragtninger angaaende den økonomiske Situation set i Relation til Eengangsskatten, som nu foreligger.

Naar vi nu staaer umiddelbart foran Vedtagelsen af denne Eengangsskat, som har sat Sindene saa stærkt i Bevægelse, og som berører saa mange saa føleligt, tror jeg, det er særlig vigtigt, at der ikke breder sig Uklarhed med Hensyn til, hvad der er Hensigten og Formaålet med denne mægtige Skatteudskrivning, og hvilken Betydning den gerne skulde have for Landets Økonomi. I saa Henseende er det lærerigt at iagttage, hvor højst forskellige Anskuelse der hersker, Anskuelse, der oftest er præget af de paagældende Personers eller Befolkningssklasses egne privatøkonomiske Interesser. Man ser f. Eks. forfægtet de Synspunkter, at det først og fremmest kommer an paa at udskrive det størst mulige Beløb i Eengangsskat hos et Faatal af Befolkningen, samtidig med at man ingen Bekymring fra den Side har for, at der sker den størst mulige Forøgelse af Købekraften i den øvrige Del af Befolkningen, selv om denne Forøgelse af Købekraften endnu slet ikke modsvares af en øget Produktion med deraf følgende øget Varemængde. Det er en Anskuelse, man møder mest udpræget hos Kommunerne og i nogen Grad hos Dele af Socialdemokratiet. Saa ser man en helt modsat Anskuelse, der gaar ud paa saa meget som muligt at skaane de store Formuedannelser, idet denne Anskuelse søger et Dække, saa-

dan som vi ogsaa hørte det fra det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, under Henvisning til, at man endelig ikke maa beskære de Privatkapitaler, som skal være Skaberen af de nye Kapitalanlæg, der er Grundlaget for Landets fremtidige Produktionsliv, og derfor hævder man, at Eengangsskatten skal paalignes alle og netop ogsaa ramme de store brede Befolkningsslag. Denne Anskuelse møder man fortrinsvis hos de Konservervative, men man finder den ogsaa betydeligt udbredt i Venstrekredse.

Der er i øvrigt i den Forbindelse et mærkeligt Forhold, som jeg gerne vil have Lov til at gøre det høje Ting opmærksom paa. Det er, at den ærede konservative Ordfører staaer her som Talsmand for den Tanke, at saa vidt muligt alle burde inddrages under denne Eengangsskat; det er mærkværdigt at se, for man behøver ikke at gaa længere tilbage end til den 4. Oktober 1945, da stod Det konservative Folkepartis Ordfører, Hr. Kristen Amby, her i Salen under Finanslovdebatten og udtalte: „Den almindelige Eengangsskat paa al Formue her i Landet har ikke vor Sympati.“ Og det ærede Medlem Hr. Kristen Amby fjøede dengang til: „Naar det gælder en økonomisk Sanering . . . vilde det dog være rimeligt at lægge en særlig Skat paa den udprægede Krigsspekulationsgevinst, før man overhovedet tænkte paa at røre Folkets almindelige Fortjeneste.“ Og det ærede Medlem fjøede til: „Det er hverken rimeligt, billigt eller retfærdigt, at de mange Mennesker, som har maattet leve af deres Midler, leve nødtørftigt nu under Krigen, fordi Købekraften jo i høj Grad er forringet, først og fremmest skal udsøges som Objekter for en Eengangsskat.“

Ja, saadan talte det konservative Parti i Fjor umiddelbart forud for Valget. Nu har man vist Lov til at sige efter det ærede Medlem Hr. Aksel Møllers Ordføretale, at Naturen atter er gaaet over Optugtelsen, og der er vist ingen, der vil modsige mig, naar jeg i denne Forbindelse siger, at det er det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, der repræsenterer Naturen, og det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, der repræsenterer Optugtelsen. Men det var altsaa desværre det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, der kom til at tale sidst i denne Sag — nu er Valget jo ogsaa forbi.

Jeg vender tilbage til disse forskellige Anskuelse, der altsaa gør sig gældende, og som jeg her har karakteriseret, og vil sige, at Det radikale Venstre tror, at begge de her anførte Anskuelse er ensidige og skadelige, og vi kan ikke tilslutte os nogen af dem. Vi tror, det er vigtigt, at Befolkningen over for disse Anskuelse bevarer en sund Ba-